

„Byla jsem si tak jistá, že ho poslal strejda Josef,“ mumlala Lotka ospale.

„A záleží na tom, kdo to byl, Lotko?“ zeptal se jí Giles něžně. Jeho klec stála na nočním stolku a on už běhal v kolečku. „Někdo vás má rád natolik, že vám na záchranu poslal snové stvoření. To je přece dobře.“

Lotka přikývla. „Ano, ale stejně chci vědět, kdo to byl!“ Krátce se zamyslela. „No jistě! Sofi, byly jsme hloupé – musela to být Ariadna. Teď jsem na přemýšlení hrozně unavená. Ale zítra se jí na to zeptám. Zajdeme za ní po škole.“

Sofinka se stočila do klubíčka Lotce pod bradu. „Čekala bych, že Ariadna pošle kočku. Stína nebo Tabithu. Ne jednorožce.“

„Možná nejsou Stín ani Tabitha dost velcí...“ zívla Lotka. „Jdeme spát, Sofi. Dobrou noc, Gilesi.“

Giles ani neodpověděl, protože Lotka už spala. Jen běhal ve svém kolečku a hlídal ji.

Ariadnina naleštěná kuchyně plná moderních spotřebičů se zdála jako to poslední vhodné místo na rozhovor o jednorožcích, jejich vyprávění ji ale uchvátilo.

„Skutečně jste ho viděly? Už pár dní se povídá, že tam nahoře jeden je.“ Povzdechla si. „Vím, že to byl děsný zážitek, Lotko, ale vlastně jsi měla štěstí. Znáám lidi, kteří by dali všechny své zuby, aby tam mohli být s tebou.“

„I zuby své matky,“ dodala s úšklebkem Tabitha.

Sofinka podrážděně štěkla. „Pořád říkám, že to nebyl jednorožec. Bylo to snové stvoření!“

Stín, který ležel stočený na Ariadnině klíně, se posadil, zasyčel a upřel skoro slepé oči na Sofinku.

„Ale no tak, nebuď takový bručoun,“ okřikla ho Sofinka. „Copak nikdo nesmí odporovat tvój paničce? Pcha.“

„Víš toho mnohem víc než ty, štěně, o všem.“ Lotka si smutně pomyslela, že Stínův hlas je každým dnem slabší.

„Nevíš, protože tam nebyl,“ bránila se Sofinka. „Nebyl to jednorožec, byl to vzkaz, který vypadal jako jednorožec.“

„A pokud jsi ho neposlala ani ty, tak kdo tedy?“ nechápala Lotka.

„Možná to nebyl jednorožec z masa a kostí,“ řekla Ariadna Sofince, „ale musel ho poslat někdo, kdo jednorožce viděl. Člověk nemůže vyslat takový magický obrázek, aniž by věděl, co dělá. Vzpomeň si na ten obrázek o Zaře, cos vytvořila. Kdybys ji neznala, nedovedla bys to, vidíš? Nejspíš bys to nedokázala, ani kdyby v tu chvíli nesešla hned vedle tebe, protože v tom jednoduše nejsi příliš zkušená.“